

Sjećanja tete Nori

je zatvoren pedesetih godina prošlog stoljeća. U njemu su boravili, kako kaže, samo oni koji nisu imali obitelji koja bi se brinula o njima. U očima u kojima život plamti preko 80 godina nailazimo na suvremeni pogled na svijet i prilike oko sebe. Teta Nori smatra kako današnja struktura obitelji, tempo života i rada ne dozvoljavaju mladima da se za svoje starije brinu na načine poznate iz njezine mladosti. Zato je i mladima i starijima lakše danas, kada znaju da djeluje porečki Dom.

Odrastanje je za Nori značilo zasnivanje obitelji, ali i borbu za samostalnost i ravnopravan položaj u društvu, rad u tiskari te na brojnim drugim poslovima kao i trajno preseljenje u Poreč. Ranije Nova Vas, a potom Poreč, mjesta su u kojima se Eleonora Brajković osjeća kao svoj na svome dok hoda ulicama, parkovima i trgovima koje je i sama, kako to s ponosom ističe, obnavljala po svršetku II. svjetskog rata. Park Olge Ban, koji se nalazi ispred njezina nekadašnjeg stana, prije rata bio je, kaže, vala

predstavili u Domu za starije – »Zač smo svi drugajči, a jopet tako jednaki«.

Teta Nori kaže kako o vlastitoj starosti nije imala vremena razmišljati pa je se nije ni bojala, stigla je, čini joj se, sasvim prirodno i kao takvu ju je i prihvatila. Iako se zbog relativno lošeg zdravstvenog stanja i potrebe za stalnom njegovom prije šest mjeseci odučila preseliti u Dom, i u poznoj životnoj dobi željna je novih znanja i iskustava. Od preseljenja, vratila se čitanju, užitku iz mladih dana, koji je u vrijeme brige za obitelj napustila zbog nedostatka vremena. Osobitu pažnju poklanja knjigama koje govore o Poreču i okolici i brojnim promjenama koje su ga kroz povijest snašle, a kojima je dijelom i sama svjedočila. Žarom istraživača uspoređuje tuđim očima viđeno i zapisano i osobna iskustva.

S pozitivnim životnim stavom, prihvaćajući život u njegovoj punini, zajedno sa svim promjenama koje donosi – kako nama samima, tako i našem okruženju, teta Nori kao jedna

U potrazi za odgovorom što naši sugrađani treće životne dobi misle o Poreču, gradu kojega više od ostalih imaju pravo zvati svojim, šućuci hodnicima novog porečkog Doma za starije i nemoćne osobe, srećemo gospođu Eleonoru Brajković. Teta Nori, kako je prozvana u djetinjstvu, a danas ju od milja zovu svi, od prijatelja do osoblja Doma, rođena je sada već daleke 1926. g. u mjestu Nova Vas, udaljenom sedam kilometara od Poreča.

Teta Nori, najstarija od petero djece, od najranijih je dana bila naviknuta na rad, skromnost i samozatajnost zbog koje joj je na početku razgovora potreban sitan poticaj, poneko pitanje, nakon čega se sjećanja i riječi počinju nizati sami od sebe, prizivajući slike koje se bitno razlikuju od panorame današnjeg Poreča koja se nazire kroz prozor Norine sobe.

Najranija sjećanja vode nas u vrijeme odrastanja u mnogočlanu obitelj koja je zemlju obrađivala zajedničkim trudom svih članova, od najstarijih pa do djece. Osjećaj poštovanja, ali i nužnosti brige o starijima, djeca su usvajala kroz svakodnevni suživot s djedovima i bakama, gdje su oni u krugu vlastitih ognjišta imali svoje mjesto za život i rad. Uz osjećaj obiteljskog zajedništva, upravo lik djeda – nona Andela – zauzima posebno mjesto u sjećanjima tete Nori. »Nono bi gotovo uvijek odabrao mene, kao najstariju, da mu pravim društvo i pomažem u polju«, pripovijeda nam, »strog ali pravedan, nono je bio čovjek koji je djelima jednako koliko i riječima prenosio svoju životnu mudrost i vrijednosti na mlade članove obitelji«. Iz toga vremena, kad se pješice odlazilo do Poreča, Nori se prisjeća i stare zgrade u kojoj se danas nalazi dječji vrtić, a tada se nalazio Dom za starije osobe i nezbrinutu djecu koji

koju smo mi građani Poreča nasuli materijalom porušenih kuća i pretvorili u park koji je sve do danas ostao omiljeno igralište djece i zelena oaza za predah brojnih šetača.

Ono što ju danas raduje jest činjenica da se i u 81. godini može osjećati ravnopravnom građankom svoga grada jer u očima svojih mladih sugrađana, na ulici ili njoj omiljenoj tržnici nikada nije vidjela ili osjetila neprihvatanje i omalovažavanje, bilo zbog svoje životne dobi, bilo zbog svih onih sitnih različitosti, koje nas čine posebnima, a opet tako sličnima. Kao što bi to rekli učenici OŠ Joakima Rakovca iz Sv. Lovreča, u svom igrokazu kojim su se nedavno

od novijih stanara Doma za starije i nemoćne osobe Poreč zajedno s tisućljetnim gradom u kojem je provela čitav svoj život, iako naizgled u dubokoj starosti, nalazi se na novom početku. Grad Poreč je teti Nori i ostalim svojim starijim sugrađanima izgradnjom ovog modernog i funkcionalnog Doma pružio mogućnost proživljavanja zrelih godina na dostojanstven način, uz odgovarajuću skrb, ljudsku toplinu i ljubaznost osoblja.

Maja Sloković,

dipl. socijalna radnica u Domu za starije i nemoćne osobe Poreč

